

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 3260/2024
02.07.2025. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Марине Милановић, председника већа, Весне Мاستиловић и Мирјане Андријашевић, чланова већа, у парници тужиље АА из ..., чији је пуномоћник Нађа Красић Руњевац, адвокат из ..., против туженог АД Електропривреда Србија, са седиштем у Београду, ради поништаја решења о отказу уговора о раду и враћања на рад, одлучујући о ревизији тужиље изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1129/24 од 19.06.2024. године, у седници одржаној 02.07.2025. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснована, ревизија тужиље изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж1 1129/24 од 19.06.2024. године.

Образложење

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж1 1129/24 од 19.06.2024. године, ставом првим изреке, одбијена је као неоснована жалба тужиље и потврђена пресуда Првог основног суда у Београду П1 664/23 од 19.10.2023. године, којом је одбијен као неоснован тужбени захтев да се поништи као незаконито решење туженог од 27.08.2020. године, којим је тужилји отказан уговор о раду од 01.12.2006. године, да се обавезе тужени да тужиљу врати на рад и распореди на одговарајуће радно место које одговара њеној стручној спреми, знању и способностима и одлучено да свака странка сноси своје трошкове поступка. Ставом другим изреке, одбијен је као неоснован захтев тужиље за накнаду трошкова жалбеног поступка.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, тужиља је благовремено изјавила ревизију, због битне повреде одредаба парничног поступка и погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду у смислу члана 408. Закона о парничном поступку („Службени гласник РС“, бр. 72/2011....10/2023, у даљем тексту: ЗПП), Врховни суд је оценио да ревизија тужиоца није основана.

У поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности, а у поступку пред другостепеним судом није дошло до пропуста у примени или до погрешне примене које од одредаба овог закона, па нема ни повреде из члана 374. став 1, у вези чл. 231. и 396. ЗПП на које се ревизијом указује.

Према утврђеном чињеничном стању, тужила је била у радном односу на неодређено време код туженог по основу уговора о раду од 01.12.2006. године, на пословима ... у Служби за ..., Сектору за Из упозорења од 23.07.2020. године, утврђено је да је тужила упозорена на постојање разлога за отказ уговора о раду, због тога што је ...04.2020. године, ...05.2020. године и ...05.2020. године, неовлашћено, преко друштвене мреже Facebook јавно објавила фотографије са система видео надзора ЈП ЕПС, на којима се налази друга запослена ББ, а дана ...07.2020. године и ...07.2020. године јавно објавила фотографије на којима се налази лого ЕПС, са увредљивим садржајем испод лога ЕПС. Тужили је остављен рок од 8 дана да се изјасни на наводе из упозорења, као и да достави мишљење синдиката, чији је члан. Из службених белешки од 24.07.2020. године и 03.08.2020. године, утврђено је да је 24.07.2020. године, због немогућности личне доставе упозорења тужили у пословним просторијама послодавца, јер се тужила тог дана није налазила на свом радном месту, односно није била на раду, покушано уручење упозорења тужили путем препоручене поште на адреси њеног пребивалишта, које је било неуспешно, јер је према штамбилу којим је коверат снабдевен, тужила одбила пријем пошиљке. С тога је истог дана 24.07.2020. године упозорење објављено на огласној табли туженог на адреси у месту рада тужиле као и на адреси седишта туженог и скинуто 03.08.2020. године, од када је почео да тече рок од 8 радних дана за изјашњење запослене на наводе из упозорења. Тужила се није изнасила на наводе из упозорења, нити је приложила мишљење синдиката.

Побијаним решењем туженог од 27.08.2020. године тужили је отказан уговор о раду, јер је радњама наведеним у упозорењу за отказ уговора о раду злоупотребила приступ систему за видео надзор ЈП ЕПС који јој је био омогућен у оквиру Сектора за ... где је била распоређена, чиме је поступила супротно члану 10. Кодекса пословног понашања туженог, којим је прописано да су сва документа, извештаји и друга акта поверљива, да је њихова злоупотреба забрањена и да се подаци у електронском, писаном, усменом или било ком другом облику не смеју отуђивати и користити у непословне сврхе, јер је својом кривицом учинила повреду општег акта и радне обавезе из члана 10. став 1. тачка 8. Уговора о раду, којим је прописано да послодавац може запосленом да откаже иговор о раду због неовлашћене послуге средствима рада повереним запосленом за обављање послова радног места и поступила супротно члану 18. Кодекса пословног понашања туженог, којим је прописано да је непримерено на друштвене мреже постављати фотографије из радног окружења, посебно оне које приказују различите облике неформалног понашања на радном месту, као и да у садржајима који се објављују на приватним налозима на друштвеним мрежама није дозвољено користити лого ЕПС-а, о чему је тужила више пута усмено упозоравана од стране непосредног руководиоца. Осим тога, тужила је увредљивим садржајем текста испод лога ЕПС угрозила је и његов углед. Тужени је и побијано решење о отказу уговора о раду истакао на огласној табли, након сачињавања службених белешки од 09.09.2020. године и од 18.09.2020. године, због немогућности личне доставе

упозорења тужиљи у пословним просторијама послодавца и након више неуспешних покушаја уручења решења путем препоручене пошиљке на адреси њеног пребивалишта, а по истеку рока од 8 дана од дана истицања решења о отказу на огласној табли дана сматрао да је решење о отказу уговора о раду тужиљи уручено, након чега је покренуо поступак одјаве тужиље код надлежних фондова пензијског, инвалидског и здравственог осигурања.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, правилно су нижестепени судови, применом материјалног права из члана 179. став 2. тачка 5. Закона о раду у вези одредби Кодекса пословног понашања туженог и Уговора о раду, оценили да тужбени захтев није основан.

Неосновано се наводима ревизије оспорава правилна примена материјалног права.

Чланом 179. став 2. тачка 5. Закона о раду прописано је да послодавац може да откаже уговор о раду запосленом који својом кривицом учини повреду радне обавезе и то ако учини повреду радне обавезе утврђену општим актом, односно уговором о раду.

Кривица запосленог код повреде радне обавезе је услов за отказ уговора о раду. То је психички однос учиниоца према повреди радне обавезе, а терет доказивања да кривица у време учињене повреде радне обавезе није постојала, пада на запосленог.

Описано понашање тужиље, и по оцени Врховног суда, представља свесно скривљену повреду радне обавезе утврђене општим актом туженог, које су тужиљи оспореним решењем стављене на терет, односно основ за примену отказног разлога, па су правилно нижестепени судови закључили да су испуњени Законом о раду, Кодексом пословног понашања туженог и Уговором о раду прописани услови за отказ уговора о раду тужиље код туженог, што оспорено решење о отказу чини законитим, а захтев за поништај решења о отказу уговора о раду и враћање тужиље на рад неоснованим, јер одлука у том делу зависи од законитости решења о отказу уговора о раду.

Разлози којима тужиља правда своје поступање се не могу сматрати оправданим за поступање супротно изричитим правилима поступања запослених код туженог, која су тужиљи, као дугогодишњој запосленог код туженог, била позната. Ово тим пре што у поступку није пружен ни један доказ да су у поступању тужиље постојали разлози за искључење кривице, који су, између осталог, и стварна заблуда, која постоји када је запослени учинио повреду радне обавезе, погрешно сматрајући да постоје околности према којима би предузимање или непредузимање радње било допуштено, што је од значаја за правилну одлуку о тужбеном захтеву.

Неосновано се наводима ревизије оспорава и законитост спроведеног поступка доставе упозорења о постојању разлога за отказ, који је претходио доношењу побијаног решења и законитост поступка доставе решења о отказу уговора о раду.

Одредбом члана 185. став 2, 3. и 4. Закона о раду прописано је да решење мора да се достави запосленом лично, у просторијама послодавца, односно на адресу пребивалишта или боравишта запосленог. Ако послодавац запосленом није могао да

достави решење у смислу става 2. овог члана, дужан је да о томе сачини писмену белешку. У случају из става 3. овог члана решење се објављује на огласној табли послодавца и по истеку 8 дана од дана објављивања сматра се достављеним.

Достава упозорења представља део процедуре отказа, због чега се цитирана законска одредба примењује и у случају доставе овог акта послодавца.

По оцени Врховног суда, тужени је у потпуности испоштовао законом прописану процедуру доставе упозорења и побијаног решења тужилји, јер је доставу ових писмена изршио правилном применом цитиране одредбе члана 185. Закона о раду. Њом је потпуно уређен начин доставе и у ситуацији када запосленом не може да се достави писмено у просторијама послодавца, нити на адресу његовог пребивалишта. Тужени је сачинио службене белешке, у којима је констатовао да наведени акти нису могли да буду достављени тужилји ни на радном месту, јер на истом није затечена, ни на адреси пребивалишта, на којој је након више покушаја уручења достава била неуспешна, јер тужилја није преузела пошиљку враћену пошти, а потом констатовано да је прималац одбио да прими писмена, након чега је упозорење и решење о отказу истакао на огласну таблу и скинуо их по истеку законом предвиђеног рока од 8 дана, када се ови акти сматрају уредно достављеним. На тај начин испоштована је и Конвенција Међународне организације рада број 158 о престанку радног односа на иницијативу послодавца („Службени лист СФРЈ“ – Међународни уговори бр. 4/84, 7/91), која у члану 7. гарантује право радника на одбрану од отказног разлога односно предвиђа да радни однос радника неће престати због разлога везаних за понашање радника или његов рад пре него што му се омогући да се брани од изнетих навода, осим ако се с разлогом не може очекивати од послодавца да му пружи ту могућност.

Осталим наводима ревизије тужилја понавља наводе истакнуте у жалби, којима ставља примедбе на оцену доказа из члана 8. ЗПП, због чега се ревизија не може изјавити према члану 407. став 2. ЗПП. Притом је другостепени суд у образложењу побијане пресуде оценио све жалбене наводе тужилје којима је с позивом на битне повреде одредаба парничног поступка учињене у поступку пред првостепеним судом и с позивом на погрешно и непотпуно утврђено чињенично стање оспоравала правилност првостепене пресуде, а који су били од значаја за правилну одлуку о изјављеној жалби и за своју одлуку дао јасне и образложене разлоге, које у свему као правилне прихвата и овај суд. Њима се не доводи у сумњу правилност побијане пресуде, због чега ти наводи нису посебно образложени.

На основу изнетог, применом члана 414. став 1. ЗПП, Врховни суд је одлучио као у изреци.

**Председник већа – судија
Марина Милановић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**